

Cílem tohoto výzkumu je pochopit vzájemné působení mezi autoritářskou odolností a městským plánováním v Egyptě, a to prostřednictvím analýzy egyptského hlavního města Káhiry po vojenském převratu v roce 2013. Tato práce vychází z předpokladu, že urbanistické plánování a designové volby shora mají politické a sociální důsledky, a zkoumá, jak se mechanismy strategie stability režimu založené na politické represi projevují v urbanistickém uspořádání Káhiry. S využitím komparativní metody jedné případové studie je nedávné urbanistické plánování Káhiry analyzováno z foucaultovské perspektivy. Analýza je založena na triangulaci z primárních arabských zdrojů, satelitních snímků, map a sekundární literatury. Získané výsledky ukazují, že mnohé z dokončených nebo právě dokončovaných restrukturalizačních projektů usnadňují rychlé a snadnější zadržetí sil odporu ozbrojenými silami, pokud by někdy došlo k dalšímu masovému povstání velkého rozsahu. Kromě toho městská výstavba egyptské vlády podporuje narativ státem podporované prosperity, ve skutečnosti však vede k přesunu občanů do snadno sledovatelných satelitních měst na periferii. V neposlední řadě neustálý rozvoj segreguje různé socioekonomické třídy a politicky marginalizuje lidi žijící ve „slumech“.